

JONATHAN MERES

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE OBSAHOVAT OŘECHY

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE OBSAHOVAT OŘECHY

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE OBSAHOVAT OŘECHY

JONATHAN MERES

Přeložil Richard Podaný

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2011 Jonathan Meres
All rights reserved.

Z anglického originálu *The World of Norm: May contain nuts*
(Published by Orchard Books, London, 2011)
přeložil © 2014 Richard Podaný
Redakce: Viktor Janiš
Jazyková korektura: Hana Musilová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-220-7

Maxovi, Olliemu a Noahovi.
Nebýt mě, nikdo z vás by nebyl možný.

KAPITOLA 1

Že ho čeká den blbec, to Normovi došlo hned po probuzení, když zjistil, že se málem vyčůral v tátově šatní skříni. „Šmarjá! Nech toho, Normane!“ rozkřikl se táta, posadil se švihem na posteli a rozsvítil lampičku.

„Hmmf? Co to?“ Norm měl hlas pořád ještě zahuhlaný od spaní.

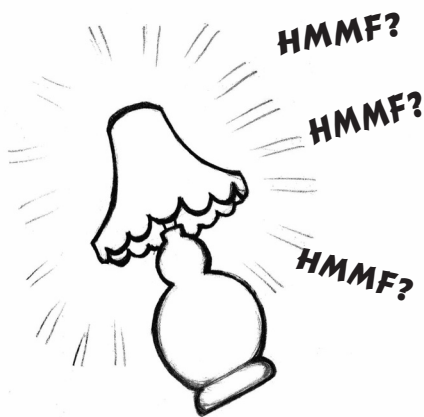
„Co to propána děláš?“

„Čůráám?“ odhadl Norm, a taky že ta otázka byla ta nejhloupější v dějinách hloupých otázek.

„V mém šatníku? Nikdy!“ vybafl táta.

„Je z Ikey,“ dodala máma, jako by bylo naprosto normální čůrat do šatní skříně, pokud není z Ikey.

Norm to nějak nechápal. Naposledy si pamatoval, jak mu moc nescházelo, aby se stal vůbec nejmladším mistrem světa v závodech na horských kolech, ale pak najednou

musel dupnout na brzdy, aby nevrazil do stromu. Teď bude muset brzdít docela jiným způsobem, aby se vyhnul docela jinému karambolu. Co se to děje? A hlavně: co to rodiče napadlo, že šli spát na záchod?

„Ten záchod se přestěhoval,“ prohlásil. Poskakoval při tom z nohy na nohu, což se ve věku tří let bere jako společensky přijatelné, ale u třínáctiletých už rozhodně ne.

„Cože?“ nechápal táta.

„Že se záchod přestěhoval,“ zopakoval Norm trochu víc nahlas.

Jenže táta dobře slyšel už napoprvé. Jenom tak docela nevěřil vlastním uším.

„Ne, Normane. Záchod se nepřestěhoval. To my jsme se přestěhovali!“

„Sem zapomněl,“ pípl Norm.

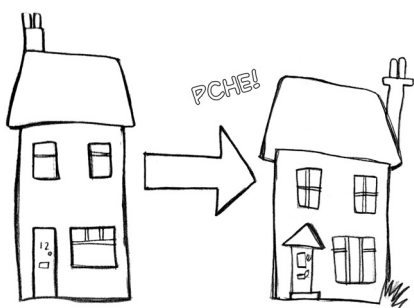
Otec se na svého nejstaršího syna pozorně zadíval. „To myslíš vážně?“

„Mnojo,“ přikývl Norm, a taky že ta otázka byla ta *druhá* nejhlupejší v dějinách hloupých otázek.

„Ty jsi zapomněl, že jsme se přestěhovali?“

„Mnojo,“ souhlasil Norm.

„Jak můžeš zapomenout, že jsme se přestěhovali?“ řekl táta ještě o něco nevěřícněji.

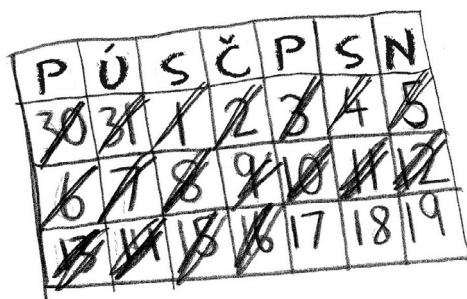
„Prostě je to tak,“ pokrčil Norm rameny a byl ještě o něco blíž tomu, že se pomočí.

„Jenže my jsme se stěhovali před víc než čtvrt rokem, Normane!“ upozornil ho otec.

„Přesně jsou to tři měsíce, dva týdny a pět dnů,“ přisadila si máma, jako by na to ani nemusela myslet a počítat to.

Táta si unaveně vzdychl a podíval se na hodinky. Byly dvě v noci.

„Podívej, Normane, nemůžeš si špacírovat po domě a čurat lidem do šatníků, rozumíš?“

„Já tam nenačůral,“ hájil se Norm.

„To ne, ale málem!“

Táta měl pravdu. Norm se opravdu chystal vymocit do šatní skříně a zarazil se jenom tak tak.

Klasika, řekl si Norm. Dostanu čočku za něco, co jsem vlastně neudělal.

Chvilí přemýšlel, jestli s tímhle argumentem nemá přijít, ale už mu připadalo, že má močový měchýř jako skákací míč. Jestli se brzy nevyčůrá, dojde k explozi. A pak bude ale fakt v maléru!

„Tak už padej,“ zakončil to táta.

Normovi to nemusel říkat dvakrát. V mžiku se už valil ke dveřím jako březí tučňačka.

„Mimochodem, synku...”

„Co?“ zeptal se Norm, ale nenamáhal se zastavit.

„Toaletu máme na konci chodby. To určitě v hlavě udržíš.“

Norm neodpověděl. Věděl, že pokud se tam nedostane v příštích deseti vteřinách, dost silně hrozí, že neudrží něco jiného a někde jinde.

KAPITOLA 2

Norm zkusil všechny figle, co znal, aby zase usnul. Malér byl v tom, že znal jenom jeden figl, totiž počítat ovečky, jak jdou po jedné přes most, a to nezabralo. V první řadě si ten můstek představil až moc úzký, takže mu ovce padaly do potoka. Musel je tahat ven a sušit fénem, z čehož se usnout nedá, a nakonec toho nechal, takže ty zbylé stály před mostem a čekaly jak... no, vlastně jak ovce. Bylo to k vzteku. A čím víc na to Norm myslel, tím méně se mu chtělo spát. A čím méně byl ospalý, tím víc se vytrácela šance, že naváže na ten předchozí sen tam, kde přestal.

Tak je jeho osudem, aby se stal mistrem světa v závodech na horských kolech, anebo ne?

Norm to zoufale toužil zjistit.

Zkusil uhodnout, kolik je hodin. Když se díval naposledy, bylo půl třetí. Ale jako by od té doby utekla věčnost. Těžko říct,

venku je pořád tma jako v pytli. Jen sem tam projede nějaké auto, a taky kolem přešel nějaký chlápek a falešně si zpíval, co mu hlasivky stačily. Norm otevřel jedno oko a podíval se.

Červené číslice na digitálních hodinách zářily a jako by visely ve tmě.

2:33

Norm nevěřil vlastním očím. Tři minuty? Fakt uteklo *jenom tolik* doby od chvíle, kdy se podíval posledně? Tři ubohý minuty? Sto osmdesát poblbanejších vteřin? Dvacetina jediný ucajdaný hodiny? Ani omylem, pomyslel si Norm. To prostě nemůže být pravda. Ty hodiny se určitě rozbily. Nejspíš došla baterie. Nebo se aspoň přestal svět točit. Někaké racionální vysvětlení tu prostě *musí* být. To – prostě – nemohly – být – jenom – tři – minuty! Jenže byly. A tímhle tempem teda určitě neusne.

Moc mu taky nepomohlo, že slyší tátu, který u sebe v ložnici chrápe jako nosorožec trpící zácrou. Ne že by Norm někdy na vlastní uši slyšel, jak chrápe takový nosorožec trpící zácrou, ale představoval si, že to bude znít nějak podobně. Nikdy dřív si nevšiml, jak táta zařezává nahlas. Jako nikdy dřív, než se přestěhovali. Jejich starý dům totiž byl líp stavěný a zvukotěsný. V jejich starém domě klidně mohli doopravdy ustájit nosorožce se zácrou, stejně by ho Norm neslyšel. Zato v tomhle baráku s maličkými pokojíky a stěnami jako z papundeklu je nejspíš slyšet i to, jak lidem rostou nehty.

Norm se pokusil přimáchnout si na hlavu polštář, ale nepomohlo to, ani trošičku ne. Úděsný rambajz. A je to o to děsnější, že mámina a tátova ložnice je hned vedle jeho pokoje! Jak to, že při tom máma dokáže spát, když Norm ne?! Jak to, že při tom dokážou spát i jeho pitomí mladší bráškové – když on ne? To je tak děsně nefér, říkal si. No jo, ale co je k němu poslední dobou fér?

Jako třeba dostat čocku za to, že tátovi načůral do šatníku. Nebo přesněji řečeno za to, že tátovi *nenačůral* do šatníku. To je neférovost jak noha! Může snad Norm za to, že se přestěhovali, ha? Ve starém domě by se to stát nemohlo. V jejich starém domě nikdy, ani jednou, nešel jako náměsíčník v noci čůrat *nikam jinam* než na záchod. Jo, a v tom jejich starém domě by teď už kdovíjak dlouho spal jako dub!

Čím víc na to Norm myslel, tím víc ho to vytáčelo. Proč se prokristapána vůbec museli sebrat a někam se stěhovat? Kdo má trochu fištrónu, ten přece neodejde z pěkného velkého domu a nenastěhuje se do králíkárný omylem prohlášené za rodinný dům? No, i když velkého...

Žádná megavila to taky nebyla. Ale ve srovnání s touhle poblbanou pikslou byl jejich dřívější dům jako Buckinghamský palác! Norm to normálně nechápal.

A než se zeptáte, jasně, jasně že Norm věděl, že jsou i lidi, co nemají kde bydlet a dali by za střechu nad hlavou první poslední, takže by neměl být takový nevděčník a tak dále a dále. *Tohle* mu máma s tátou

vykládat nemusejí. Stejně jako nemusejí mlátit pantem o hladovějících Afričancích pokaždé, když nechá kousek brokolice. Jenže to stejně dělají.

Když je to tak *děsně žere*, proč tu brokolici prostě nenarvou do obálky a šupito presto jim ji nepošlou?

A kromě toho, jak se má Norm jednou stát mistrem světa v závodech na horských kolech, když do něj budou pořád ládovat jenom tu poblbanou brokolici?

Teď už z Norma lezl vztek i ušima. Ve vzduchu kolem něj prakticky popraskávala vztekostická elektřina, jako by se změnil v generátor v lidské podobě. Kašlete na větrníky a solární panely. Kdyby Norma řádně zapojili do sítě, dokázal by v téhle formě dodávat elektřinu menšímu městu celý rok!

Tím pádem bylo asi dobře, že Norm neslyšel, jak se jeho prostřední brácha Brian došoural po chodbě ke dveřím ložnice rodičů a otevřel je. A bylo asi dobře, že tam nebyl a neviděl, jak Brian zvedl víko koše na prádlo a načůral dovnitř. A *naprosto určitě* bylo dobře, že Norm neviděl, jak si Brian odcapal zase zpátky,

aniž rodiče něco pípli. Protože táta pořád chrápal jako nosorožec se zácpou a máma neměla čas – snila o příští nákupní výpravě do Ikey.

Po ulici přejelo nějaké auto, světlo z reflektorů probliklo mezerou mezi závěsy a na chvílku Normovi osvětlilo tvář. Ale kupodivu si toho Norm ani nevšiml. Jako hurikán, který se konečně vlastním běsněním vyčerpал, už totiž i Norm upadl rychle a zběsile do spánku.

A co se jeho samotného týkalo, naštěstí vážně naskočil do toho snu tam, kde ho nechal. A naneštěstí tím nejmladším mistrem světa na horských kolech stal jeho nejlepší kámoš Mikey. Norm dojel druhý. No prostě nefér.

KAPITOLA 3

K Normovi postupně pronikly tlumené hlasy. O čem si propána máma s tátou můžou v tuhle dobu povídat? Vždyť je krucitrdlo noc nocoucí! Nemohlo to počkat na ráno?

Otevřel jedno oko a podíval se na hodiny.

10:14

Zase oko zavřel a zachumlal se pod peřinu. Už pomaličku rozeznával jednotlivá, náhodně vybraná slova a slovní spojení, třeba *nerez ocel*, *vhodné do myčky* a *dvanáct nevysokých splátek*.

Dospěl k názoru, že rodiče by měli víc chodit mezi lidi.

Mlhy v jeho lebce se postupně začínaly rozpouštět. Tady něco neštymuje. Něco tu není úplně v pořádku. Ale co?

Posadil se a podíval se z okna. Venku je světlo.

Zvláštní, pomyslel si. Jak to, že je v noci nocoucí světlo? Že by něco jako zatmění, akorát se mu to nikdo neuráčil oznámit? On vůbec nikdo moc neráčí Normovi cokoli oznamovat. Klidně by mohl být konec světa, a Norm by to zjistil poslední.

Znovu otevřel oko a podíval se na hodiny.

10:15

Nedocvaklo mu to okamžitě, ale když se to stalo, bylo to fakt cvaknutí jako rána z děla. Kdepak zatmění. Už není noc nocoucí. Spíš je dopoledne dopolednoucí. Takže podle všeho se mu přece jen povedlo zase usnout!

„Uáááááááághhh!“ zavyl a vyskočil z postele.

Na schodech se ozvaly rychlé kroky. Než se máma dostala ke dveřím, nasoukal se Norm přesto do slipů, poskakoval po pokoji a pokoušel se navléct si ponožky.

„Není ti něco, zlatíčko?“ zeptala se

máma tónem, jako kdyby očekávala, že ho najde bezmocně zhrouteného na podlaze a nejspíš s chrlením krve.

„Ne, jsem dobrej, díky za optání!“ vybafl Norm. „Proč jsi mě nevzbudila, mami?“

„Protože je sobota,“ odpověděla matka věcně.

Norm ji ale neposlouchal.

„Jak mám bejt ve škole včas, když mě nikdo nevzbudí? A já za to nemůžu, že jsem zaspal! Nestalo by se mi to, kdybych bydlel ve *slušném* domě! Jak má jeden spát v tomhle příšerném rambajzu? Je to fakt div, že na nás sousedi nezavolali policajty! I když vlastně by ani telefonovat nemuseli. Stačilo by jim zařvat!“

Pak se Norm odmlčel, ale jen protože se potřeboval nadechnout. Máma se dál usmívala, což ho kdovíproč nštvalo ještě víc.

„Já to myslím vážně, mami! Tady jsou tak tenký stěny, že je slyšet, jak si o tři místnosti dál uprdne pavouk!“

Máma se zasmála.

„To není legrace!“ pohoršil se Norm.

„Já vím, že není, zlatíčko.“

„Tak proč se směješ?“

„Protože je sobota, Normane.“

„Cože??“

řekl na to Norm.

„Je sobota,“ zopakovala mu to. „Proto jsem tě nevzbudila.“

„Mohlas mi to říct.“

„Řekla jsem ti to.“

Chvilku se na ni jen díval.

„A... není to nějaký fór, mami? *Vážně* je sobota?“

Znovu se usmála.

„To nemyslíš vážně, že bychom tě nechali spát, kdybys musel do školy? Že ne, Normane?“

Dost dobrý argument, řekl si. Rodiče jsou cáklí, ale *až tak* cáklí teda ne. Takže je fakt sobota.

Normovi se ulevilo a byl rád. Nejenže nejde pozdě do školy, on nejde *vůbec* do školy! A kdyby tohle nebyla dost velká paráda, najednou se rozpomněl, že má na kole přijet Mikey! O moc lepší to už být nemůže!

„Jestli chceš, tak jdi ještě spát, broučku,“ prohlásila máma.

„Kde jsou všichni?“

„V supermarketu.“

Norm nasadil nechápavý výraz.

„Nojo, ale... s kým jsi to před chvílí mluvila?“

„S nikým.“

„Ale jo, jo, slyšel jsem nějaký hlasy.“

„Reklamní kanál,“ vysvětlila stručně.

„Reklamní kanál?“ zopakoval Norm.

„Jo.“

Aha, tak tím se vysvětlujou ty kousky vět, pomyslel si.

ech?

To mu přece mělo dojít. Máma poslední dobou nakupuje čím dál tím víc věcí přes telku.

„A dál?“ pobídla ho.

„Co a dál?“ dělal, že nerozumí, i když mu bylo dokonale jasné, co chce slyšet.

„Nezeptáš se mě, jestli jsem něco koupila?“

Norm věděl, že mu to máma řekne, ať se zeptá, anebo ne. Takže ať už to máme z krku.

„Koupila sis něco, mami?“

„Sadu kastrolů.“

Norm se na ni podíval. „Ale...“

„Ale co, kocourku?“

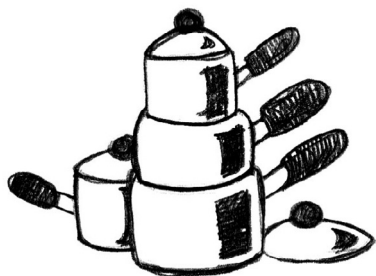
„Ale my už kastroly máme.“

„Ano, já vím. Ale byla to tak výhodná nabídka!“

„No dobře, ale když my vlastně žádný další kastroly *ne-
potřebujeme*, mami.“

Podívala se na něj skoro soucitně. „Ty to nějak nechápeš, Normane. Byla to *výhodná nabídka!*“

Máma měla svatou pravdu, pořád to nějak nechápe. Proč se musí něco koupit, protože to je výhodná nabídka? Proč, když to

jeden nepotřebuje? Jako třeba ta hora psích granulí, co teď zrovna zabírá většinu kůlny. Norm je rád, když odtamtud nějak vyvleče kolo. Nevadilo by mu to, nebýt toho, že... že nějak *nemají psa*.

„Mimochodem,“ dodala máma, „to sis všiml, že máš ty slipy obráceně?“

Norm si vzdychl. No *samořejmě* že neví, že má ty pitomé slipy obráceně! Kdo by něco takového udělal *schválně*? Zároveň byl ale docela rád, že si je navlékl obráceně. Protože to byly ty, co mají vpředu nápis *Může obsahovat ořechy*.

KAPITOLA 4

Norm seděl s nohama na stole a četl si cyklistický časák. Vtom do kuchyně vrazili bratři.

„Táta potřebuje pomoc,“ řekl Brian.

„Se mám jako divit?“ odsekl Norm, ani se neobtěžoval zvednout hlavu.

„Cože?“ na to Brian.

„Pokud chceš znát můj názor, tak ten potřebuje odbornou pomoc už roky. Jestli jste mi přišli říct jenom tohle, tak máte hotovo a můžete zase vysmahnout.“

„Co děláš?“ zeptal se Dave.

„Listuju si časákem,“ odpověděl Norm.

„Jakým časákem?“ vyzvídal Dave.

„Cyklistickým.“

„Proč?“ nedal pokoj Dave.

„Protože chci nové kolo.“

„Proč?“

„Protože proto, jasný?“

„To není žádná odpověď,“ namítl Dave.

„Hele, Dave, sklapni, ty přišero mrňavá.“

„Povím to na tebe!“ pohrozil Dave.

„Dave?“ oslovil ho Norm.

„Co je?“

„Ty sis mě prostě splet s někým, koho zajímá, že existuješ.“

Nastala krátká odmlka. Venku bouchly dveře auta, pak se ozvalo nějaké trísknutí a po něm zdušené nadávky.

„Já tím myslel, že táta potřebuje pomoci s odnesením nákupu domů,“ vysvětloval pracně Brian.

„No ne, fakt, jo?“ protáhl Norm.

„Jo, fakt j...“ začal Brian, ale pak se zarazil. „Aha. Chápu. To má být jako sarkasmus, Norme?“

Norm se ještě pořád neuráčil zvednout hlavu. Jsou důležitější věci než pomáhat s vláčením nákupu – a četba časáků o kolech je jedna z nich.

„Sarkasmus je ten nejpodřadnější druh humoru, je ti to jasný?“ zeptal se Brian.

„No ne, fakt, jo?“ podivil se Norm.

„Jo, čet jsem to v jedný...“ začal Brian, ale pak zase zmlkl v půlce věty. „Tys to udělal zas, žejo, Normane?“

„Dostal tě, Briane!“ zasmál se Dave.

„Ty sklapni, Dave!“ okřikl ho Brian. „Ty ani nevíš, co sarkasmus znamená!“

„Jo, vím!“ urazil se Dave. „To je, když...“

„Když co?“ pobídl ho Brian. „Copak to znamená, pane Chytřej?“

„To znamená... znamená...“ snažil se Dave. „To znamená, že ti smrděj nohy, Briane! Že je to tak, Normane!“

Jenže Norm už je neposlouchal. Četl si esemesku, kterou právě dostal.

„Tak půjdeš mi už pomoci, anebo mám odnést všechnu nákup sám, Normane?“ ozval se táta ze dveří. V ruce měl igelitku, ze které na podlahu kapalo něco lepkavého.

„No, kdyby ti to nevadilo, tati,“ odpověděl Norm a bleskurychle začal psát odpověď.

„Čirou náhodou by mi to vadilo, a hodně,“ odsekl táta malilinko hlasitěji a žilka na spánku mu malilinko naběhla.

To bylo výmluvné znamení. Znamení, že táta začíná být naštvaný. Všichni ostatní v domě tahle znamení uměli poznat, jenom Norm to kdovíproč neuměl.

„Proč ti nemůžou pomoci *tyhle dva*?“ namítl Norm a vyslal jedovatý pohled ke svým mladším sourozencům.

„Protože mi už pomáhali v supermarketu,“ odpověděl táta. „A co jsme si to říkali o nohách na stole?“

Norm chvilku přemítal.

„Hmmm... na nic konkrétního si nevzpomínám, tati.“

„Vážně?“ pronesl otec s lehce překvapeným výrazem. „V tom případě... sundej ty nohy ze stolu. A ať tě u toho už nikdy nenachytám.“

„Co to? Jako že když to udělám znovu, ale ty mě u toho jenom nenachytáš, tak je to v poho?“ ujistil se Norm.

„Ne, není, a přestaň odmlouvat! Prostě sundej ty nohy ze stolu, a hned!“

Norm funěl a mrmlal, jako by právě dostal rozkaz posekat zahradu nůžtičkami na nehty, ale poslechl a sundal nohy ze stolu.

„Ha ha!“ prozpěvoval si Brian.

„Ha ha!“ napodoboval ho Dave.

„Držte pec, vy zakrnělý zrůdičky,“ zpražil je Norm.

Táta ještě chvilku čekal, ale Norm pořád nevypadal na to, že by hodlal udělat cokoli – leda dál sedět přesně tam, kde byl doteď.

„Tak pomůžeš mi nebo co?“ řekl pak rodič hlasem, který opět malilinko zesílil.

„Za chvíličku,“ prohlásil Norm, dopsal esemesku a odeslal ji.

Táta se zhluboka nadechl a velmi pomalu vydechl, potom se sebral a šel zase ven.

Norm si všiml, že se na něj bráchové upřeně dívají.

„No co co?“ řekl nevinně. „Na mě se nekoukejte, stejně za to můžete vy!“

„Že my?“ zděsil se Brian. „Jak to?“

„Pomáhali v supermarketu?“ napověděl jim. „K čemu jste museli něco takovýho dělat?“

Brian se zatvářil nechápavě.

„My jsme nemuseli. My jsme chtěli. A dostali jsme čipsy.“

„Úchylové,“ odfrkl si Norm.

„Komu jsi to psal?“ zajímal se Dave.

„Do toho je ti prdlajs!“

„Vsadím se, že nějaký holce,“ přisadil si Brian.

„Tak to bys prohrál. Když už to musíš vědět, tak to byl Mikey.“

„Nóójo! Mikey kolař!“ povídá Dave.

Táta se objevil s dalšími dvěma igelitovými taškami v rukou.

„Uhni,“ řekl Normovi, který mu stál ve dveřích do spíže.

„Tati, můžu dostat pár peněz?“ nevěšiml si toho Norm.

Táta se zasmál. „Ty to myslíš vážně, co?“

Norm to nějak nechápal. Ovšemže to myslí vážně. Potřebuje přece peníze, aby si mohl pořídit svoje vysněné kolo!

Něco ještě vážnějšího by si jeden dost těžko představil!

„Na mou duši, ty máš ale drzost. Trčíš si tady, neděláš absolutně nic...“

„Já nedělal nic, já psal esemesku Mikeymu!“ hájil se Norm.

„No právě!“ na to táta.

„Takže... to znamená, že ne?“ ujišťoval se Norm.

„Ano, to znamená, že ne!“ potvrdil otec.

„A uхни!“

TO SE DALO
ČEKAT

„Co říkáš?“

„Dělej!“ vyjel na něj táta.

Norm uhnul.

„Nemusíš hned křičet,“ ucedil, když táta už mizel ve spíži.

„Co se tu děje?“ řekla máma ze dveří a s dálkovým ovladačem od televize v ruce.

„Nic, mami,“ odpověděl Norm. „Nemoh bych dostat nějaký peníze, prosím?“

„Peníze?“ zděsila se máma. „Na co potřebuješ peníze?“

Norm se ušklíbl. „Abych si něco koupil?“

Najednou nastalo ticho. Nemusel se ani otočit, aby věděl, že táta už je zase zpátky.

„Co jsem ti říkal o odmlouvání, Normane?“

Norm nevěděl, co na to říct, a upřímně řečeno vůbec nevěděl, co říkat. Podle všeho nemá v rejstříku odpovědi, které by nespadaly do kategorie „odmlouvání“.

„Dělej, Dave,“ prohlásil Brian a namířil si to ven. „Přineseme z auta ten zbytek.“

Na tuhle příležitost Norm čekal.

„Počkejte na mě,“ řekl, vstal a šel za nimi.

KAPITOLA 5

„A *ted'* už nějaký ty peníze dostanu, tati?“ zeptal se Norm ze dveří kuchyně, kde stál s taškami v obou rukou. „Prosím?“

Táta se na něj zadíval a žilka na spánku mu okamžitě začala zase vystupovat. Ne že by si toho Norm všiml.

„Ne, nedostaneš,“ odpověděla místo něj máma, která si toho naštěstí všimla.

„Ale...“

„Ale co, broučku?“

„Pomoh jsem s tím nákupem, ne?“

„Přinesl jsi trochu z nákupu! Co za to chceš, metál?“ zpražil ho táta.

„Ne, díky,“ na to Norm. „Leda by šel roztavit a pak prodat.“

Táta přimhouřil oči a pozorně si ho prohlížel.

„Žádné peníze nedostaneš a tím to prostě končí!“

